

Пелишекъ-Робертъ, Панка — 1920 постъпва въ Виенската музикална академия, не 1820.

Пентатоника гл. Тонова система.

Пискунъ — гл. Гайдуница.

Пистонъ — гл. Корнетъ, а не Вентилъ!

Поповъ, Христо — оперенъ режисьоръ, род. 1891 въ София, следвалъ драматическо изкуство въ Москва — 1909 год. въ Московската филхармония и драматическитъ курсове на А. И. Адашевъ, възпитаникъ на Московския художественъ театър, дето е билъ сътрудникъ, а следвалъ и режисьорски класове 1909—1912 години, преподаватели сж му били всеизвестнитъ основатели на Московски худ. театър: К. С. Станиславски, В. Ив. Немирович-Денченко, В. В. Лужски, Л. А. Сулержицки, Н. О. Масалитиновъ, известния основател на III студия при М. Х. Т., Евг. Б. Вахтанговъ и др. Презъ 1910 г. е следвалъ въ Парижъ въ драматичнитъ курсове на Маса. Постъпилъ е като пом. режисьоръ въ Оперната дружба при покойния К. И. Михайловъ-Стоянъ въ 1913 г., и оттогава до сега непрекъснато е въ Нар. опера като режисьоръ. Презъ 1924—1925 г. е билъ въ една годишна командировка въ Виена, Парижъ, Берлинъ, Дрезденъ, Мюнхенъ, Лайпцигъ, Римъ и Милано, дето е билъ при всички известни сега оперни режисьори, като: проф. Хьортъ въ Берлинъ, Турнау въ Виена и др. Поставилъ е презъ 20 год. си режисьорска дейностъ въ Народната опера надъ 40 опери.

Предписание (арматура) на тоновитъ видове — се наричатъ поставенитъ въ началото на всѣко петолиние диези и бемоли. (иа първото — между ключа и тактовото означение), получени отъ транспозициитъ на основната тонова стълба.

Предтактие гл. Ауфтактъ.

Прокомпонована — нѣм. durchkomponiertes Lied — се нарича тази пѣсенъ, при която всѣка една строфа има различна мелодия — противоположно на народната и простата художествена пѣсенъ, при които всички строфи се пѣятъ съ една и сѣща мелодия. Прокомпоноването дава възможностъ — раз-

личнитъ съдържания на строфитъ да се изразятъ чрезъ различни мелодически сръдства.

Прокшъ, Йозефъ — род. 1794, не 1704. **Прѣстокладъ** — applikatur, нѣм. Fingersatz. фр. doigter, англ. fingering — се нарича, при свиренето на различнитъ видове инструменти (струнни, медни, дървени, клавишни) — целесъобразното употребяване на прѣститъ, имаще голѣмо значение за лекотата на свиренето и техническитъ постигания. Пѣтъ на различнитъ инструменти презъ разнитъ епохи е билъ различенъ, и има свое историческо развитие.

Психомузикаленъ разборъ на народни пѣсни сж редица статии, печатани въ сп. „Съвременно изкуство“ (1919), въ които се прави подробенъ анализ на текста и мелодията, — психологическия — отъ **Свѣт. Камбуровъ-Фуренъ**, музикалниятъ — отъ **Иванъ Камбуровъ**.

Р.

Радевъ, Димитър — музикаленъ теоретикъ и компонистъ, род. 24 декем. 1874 въ Шуменъ, училъ въ Лайпцигската консерватория — („Ситъ“, Хайнсенъ, Хофманъ — инструментация и композиция и Никишъ — диригентски класъ), 1907 — преподавателъ въ II Соф. мжж. гимназия и отъ 1914 — въ Държавното музикално уч-ще (по-късно академия), съедно прекъсване отъ 2 год., до 1931. Писалъ: „Ръководство по инструментация“ (1926), „Обща теория на музиката“ въ 2 части (I — 1927, II — 1929), „Музикални форми“ (1928), и компониралъ: „Симфонично анданте“, 1 сюита, 2 парафрази на народни пѣсни, фантазия „Христо Ботевъ“ и др. — за оркестъръ, кантата „Родни звуци“ за хоръ и оркестъръ (посветена на Шуменското музикално д-во съ сжщото име). Освенъ това, писалъ учебници по: „Музикална хармония“ (1931), и по пѣние за прогимназититъ и гимназититъ (съ Н. Атанасовъ).

Ре, Жанъ Батистъ — род. 1734, не 1834. **Рисъ, Францъ** — род. 19 ноем. 1755, а умр. 7 април. 1846.

Ритенуто, ит. ritenuto — задържане, по-бавно (отклонение отъ темпото). **Роси, Луиджи** — умр., а не е род. 1653,